

Sygn. akt VI GC 441/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Supińska

Protokolant: sekr. sąd. Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 01 marca 2021 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko **J. M.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. M. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4 163,38 złotych (cztery tysiące sto sześćdziesiąt trzy złote trzydzieści osiem groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1 520,39 złotych za okres od dnia 16 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 116,94 złotych za okres od dnia 05 listopada 2019 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 505,21 złotych za okres od dnia 23 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 505,21 złotych za okres od dnia 16 października 2019 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego J. M. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 970 złotych (dziewięćset siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 441/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 05 listopada 2019 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 4 163,38 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 1 520,39 złotych za okres od dnia 16 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty, 116,94 złotych za okres od dnia 25 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty, 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty, 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty, 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty, 505,21 złotych za okres od dnia 16 października 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy najmu pozwany wynajmował od powoda powierzchnie użytkowe i zobowiązany był do uiszczania umówionego czynszu wraz z opłatami eksploatacyjnymi, czego jednakże, mimo wezwania, nie uczynił. Nadto na dochodzoną pozwem kwotę składa się również kwota 116,94 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych w związku z opóźnieniami w płatności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 grudnia 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Ne-e 2130158/19 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany J. M. domagał się oddalenia powództwa w całości przyznając, że jest najemcą dwóch pomieszczeń usługowych, w związku z czym jest zobowiązany do uiszczania czynszu najmu w kwocie 1 520,39 złotych (za większe pomieszczenie) oraz w kwocie 505,21 złotych (za mniejsze pomieszczenie). Pozwany zarzucił, że w niniejszej sprawie powód domaga się należności za mniejsze pomieszczenie 4 razy wystawiając 4 faktury za miesiąc wrzesień, zamiast jedną.

W uzupełnieniu złożonego sprzeciwu (pismo pozwanego z datą w nagłówku „dnia 04 lipca 2020 roku” (data prezentaty: 2020-07-09), k. 56 akt) pozwany J. M. wskazał, że nie zgadza się z fakturami z pozycji numer 3, 4, 5, 6 za miesiąc wrzesień 2019 roku za najem mniejszego pomieszczenia i że żadna z tych faktur nie odpowiada tej, jaką otrzymał od powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 października 2017 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. (jako wynajmujący) zawarł z J. M. (jako najemcą) umowę najmu pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 162,90 m⁽²⁾, rampy o powierzchni 53,55 m⁽²⁾ i gruntu o powierzchni 158,55 m⁽²⁾. Umowa została zawarta na czas nieokreślony, zaś najemca zobowiązany był do uiszczania czynszu.

umowa najmu wraz z załącznikami – k. 73-82 akt

W dniu 03 czerwca 2019 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił J. M. fakturę numer (...) z tytułu najmu: pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 162,90 m⁽²⁾, rampy o powierzchni 53,55 m⁽²⁾ i gruntu o powierzchni 158,55 m⁽²⁾, za miesiąc czerwiec 2019 roku, na kwotę 1 520,39 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 czerwca 2019 roku.

faktura – k. 29 akt

W dniu 10 czerwca 2019 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił J. M. notę odsetkową na kwotę 116,94 złotych tytułem odsetek ustawowych za zwłokę w płatności należności wynikających z faktur za okres styczeń – kwiecień 2019 roku, tj. faktur numer (...).

nota odsetkowa – k. 30 akt

W dniu 10 marca 2017 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. (jako wynajmujący) zawarł z J. M. (jako najemcą) umowę najmu pomieszczenia o powierzchni 26,80 m⁽²⁾ i gruntu o powierzchni 288 m⁽²⁾. Umowa została zawarta na czas nieokreślony, zaś najemca zobowiązany był do uiszczania czynszu.

umowa najmu wraz z załącznikami i aneksem – k. 91-103 akt

W dniu 11 września 2019 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił J. M. fakturę numer (...) z tytułu najmu: pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 26,80 m⁽²⁾ i gruntu o powierzchni 288 m⁽²⁾, na kwotę 505,21 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 września 2019 roku.

Należność ta stanowiła czynsz najmu za miesiąc czerwiec 2019 roku.

faktura – k. 33 akt

W dniu 11 września 2019 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił J. M. fakturę numer (...) z tytułu najmu: pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 26,80 m⁽²⁾ i gruntu o powierzchni 288 m⁽²⁾, na kwotę 505,21 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 września 2019 roku.

Należność ta stanowiła czynsz najmu za miesiąc lipiec 2019 roku.

faktura – k. 31 akt

W dniu 11 września 2019 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił J. M. fakturę numer (...) z tytułu najmu: pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 26,80 m⁽²⁾ i gruntu o powierzchni 288 m⁽²⁾, na kwotę 505,21 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 września 2019 roku.

Należność ta stanowiła czynsz najmu za miesiąc sierpień 2019 roku.

faktura – k. 32 akt

W dniu 11 września 2019 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił J. M. fakturę numer (...) z tytułu najmu: pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 26,80 m⁽²⁾ i gruntu o powierzchni 288 m⁽²⁾, na kwotę 505,21 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 września 2019 roku.

Należność ta stanowiła czynsz najmu za miesiąc wrzesień 2019 roku.

faktura – k. 33 akt

W dniu 02 września 2019 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił J. M. fakturę numer (...) z tytułu najmu: pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 26,80 m⁽²⁾ i gruntu o powierzchni 288 m⁽²⁾, na kwotę 505,21 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 września 2019 roku.

Należność ta stanowiła czynsz najmu za miesiąc wrzesień 2019 roku.

Faktura ta została doręczona J. M..

faktura – k. 57 akt

W dniu 11 września 2019 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił J. M. fakturę numer (...) z tytułu najmu: pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 26,80 m⁽²⁾ i gruntu o powierzchni 288 m⁽²⁾, na kwotę 505,21 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 października 2019 roku.

Należność ta stanowiła czynsz najmu za miesiąc październik 2019 roku.

faktura – k. 35 akt

Pismem z datą w nagłówku „dnia 22 października 2019 roku” (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wezwał J. M. do zapłaty należności wynikających z powyższych faktur, jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty – k. 36 akt

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny będący podstawą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie Sąd uwzględnił oświadczenia stron jednakże jedynie w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez drugą stronę.

Sąd oparł się nadto na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które uznał za wiarygodne, albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, wobec czego również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wartości i mocy dowodowej.

W niniejszej sprawie powód (...)spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 4 163,38 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 1 520,39 złotych za okres od dnia 16 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty, 116,94 złotych za okres od dnia 25 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty, 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty, 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty, 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty, 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty, 505,21 złotych za okres od dnia 16 października 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem czynszu w związku z najmem przez pozwanego pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 162,90 m⁽²⁾, rampy o powierzchni 53,55 m⁽²⁾ i gruntu o powierzchni 158,55 m⁽²⁾ – za miesiąc czerwiec 2019 roku oraz pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 26,80 m⁽²⁾ i gruntu o powierzchni 288 m⁽²⁾ – za miesiące czerwiec – październik 2019 roku.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany J. M. przyznał, że jest najemcą dwóch pomieszczeń usługowych, w związku z czym jest zobowiązany do uiszczania czynszu najmu w kwocie 1 520,39 złotych (za większe pomieszczenie) oraz w kwocie 505,21 złotych (za mniejsze pomieszczenie). Pozwany zarzucił jednakże, że w niniejszej sprawie powód domaga się należności za mniejsze pomieszczenie 4 razy wystawiając 4 faktury za miesiąc wrzesień, zamiast jedną, wobec czego pozwany nie zgadza się z fakturami z pozycji numer 3, 4, 5, 6 za miesiąc wrzesień 2019 roku za najem mniejszego pomieszczenia i że żadna z tych faktur nie odpowiada tej, jaką otrzymał od powoda.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Zgodnie z treścią art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powodzie (...)spółce akcyjnej z siedzibą w W. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że strony łączyła umowa najmu, a powód wydał pozwanemu przedmiot najmu, a więc zrealizował swoje zobowiązanie i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty uzgodnionego czynszu.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi sprostał i zdołał wykazać powyższe okoliczności za pomocą zaferowanych dowodów w postaci dokumentów, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie ma przy tym wątpliwości, że dołączone do pozwu faktury mają jedynie charakter dokumentów prywatnych, które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Z takim dokumentem nie wiąże się domniemanie prawne, iż ich treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Ocena charakteru dokumentów prywatnych prowadzi jednak do wniosku, że Sąd może wyrokować w oparciu o treść takich dokumentów (prywatnych) w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. W takiej sytuacji dokumenty prywatne stanowią samodzielny środek dowodowy, którego moc dowodową Sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z własnym przekonaniem, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Ta sama reguła dotyczy przypadku, gdy dokumenty te (faktury) z uwagi na brak podpisu nie stanowią dokumentów w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. będąc wówczas innym środkiem dowodowym, o jakim mowa w art. 309 k.p.c., tym bardziej, że przepisy prawa nie przewidują obowiązku podpisywania faktur.

W niniejszej sprawie pozwany nie tylko nie kwestionował istnienia stosunku najmu między stronami i korzystania z przedmiotów najmu w spornym okresie, lecz wręcz potwierdził, że jest najemcą dwóch pomieszczeń usługowych, w związku z czym jest zobowiązany do uiszczania czynszu najmu w kwocie 1 520,39 złotych (za większe pomieszczenie) oraz w kwocie 505,21 złotych (za mniejsze pomieszczenie). Jednocześnie pozwany nie sformułował żadnych zarzutów dotyczących dochodzonej od niego przez powoda kwoty 1 520,39 złotych tytułem czynszu najmu za miesiąc czerwiec 2019 roku za „większe pomieszczenie”, tj. zgodnie z umową z dnia 05 października 2017 roku za pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 162,90 m², rampy o powierzchni 53,55 m² i gruntu o powierzchni 158,55 m² ani też nie wykazał, że należność ta została przez niego uregulowana.

Nie kwestionował on także dochodzonej od niego przez powoda kwoty 505,21 złotych tytułem czynszu najmu za miesiąc październik 2019 roku za „mniejsze pomieszczenie”, tj. zgodnie z umową z dnia 10 marca 2017 roku za pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 26,80 m² i gruntu o powierzchni 288 m² ani też i w tym przypadku nie wykazał, że należność ta została przez niego zapłacona.

Wreszcie pozwany nie podniósł jakichkolwiek zarzutów odnośnie żądanej kwoty 116,94 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności należności wynikających z faktur za okres styczeń – kwiecień 2019 roku, tj. faktur numer (...), w tym w szczególności pozwany nie wykazał, że należność tę uregulował albo że zapłacił należności wynikające ze wskazanych w tej nocie odsetkowej faktur w terminie, co czyniłoby domaganie się przez powoda odsetek za opóźnienie niezasadnym. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że powód domagał się od kwoty 116,94 złotych (stanowiących skapitalizowane odsetki) dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych za okres od dnia 25 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty. Tymczasem nie było podstaw do zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty skapitalizowanych odsetek, kwota ta nie stanowiła bowiem transakcji handlowej w rozumieniu ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 935 ze zmianami). Jako więc zaległe odsetki mogły być one poddane jedynie reżimowi wynikającemu z treści art. 482 k.c., stąd też Sąd zasądził od tej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z treścią tego przepisu, a oddalił żądanie co do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych w zakresie tej kwoty (rodzaj odsetek). Nie było przy tym również podstaw do domagania się od tej kwoty dalszych odsetek liczonych za okres od dnia 25 czerwca 2019 roku, stosownie bowiem do treści art. 482 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek od dłużnej sumy, czego jednakże w niniejszej sprawie powód nie wykazał. W tej sytuacji zatem w oparciu o powyższy przepis powództwo podlegało oddaleniu co do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 116,94

złotych za okres od dnia 25 czerwca 2019 roku do dnia 04 listopada 2019 roku (powództwo wytoczono bowiem w dniu 05 listopada 2019 roku).

Odnosząc się natomiast do żądania powoda obejmującego czynsz najmu w kwocie 505,21 złotych brutto za okres czerwiec – wrzesień 2019 roku, to wskazać należy, że pozwany podnosił jedynie, że powód domaga się należności za mniejsze pomieszczenie 4 razy wystawiając 4 faktury za miesiąc wrzesień, zamiast jedną, wobec czego nie zgadza się z fakturami z pozycji numer 3, 4, 5, 6 za miesiąc wrzesień 2019 roku za najem mniejszego pomieszczenia i że żadna z tych faktur nie odpowiada tej, jaką otrzymał od powoda.

Jak wynikało z przedłożonej przez pozwanego faktury numer (...) (k. 57 akt), w istocie w dniu 02 września 2019 roku powód wystawił pozwanemu tę fakturę, na kwotę 505,21 złotych brutto z tytułu najmu: pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 26,80 m² i gruntu o powierzchni 288 m², z terminem płatności do dnia 15 września 2019 roku. Należność ta, jak wynikało z treści faktury, stanowiła czynsz najmu za wrzesień 2019 roku. Jednocześnie powód w dniu 11 września 2019 roku wystawił pozwanemu także fakturę numer (...) z tytułu najmu: pomieszczenia budynku magazynowego o powierzchni 26,80 m² i gruntu o powierzchni 288 m², na kwotę 505,21 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 września 2019 roku – tytułem czynszu najmu za wrzesień 2019 roku. Okoliczność ta jednakże pozostawała bez znaczenia, skoro pozwany nie przedstawił dowodu na to, że którąkolwiek z tych faktur opłacił doprowadzając do wygaśnięcia zobowiązania względem powoda za najem „mniejszego pomieszczenia” za miesiąc wrzesień 2019 roku. Niezależnie bowiem od wystawienia za najem tej samej rzeczy w tym samym okresie dwóch faktur, pozwanego na mocy umowy obciążał obowiązek uregulowania czynszu najmu za wrzesień 2019 roku, czego pozwany nie uczynił i nie przedłożył jakiegokolwiek dowodu w tym zakresie. W tym miejscu wskazać jednak należy, że skoro pozwanemu doręczono fakturę numer (...), powód nie wykazał tym samym, że doręczył pozwanemu przed procesem fakturę numer (...), stąd też od tej należności (czynsz najmu za wrzesień 2019 roku) zasadne było zasądzenie odsetek ustawowych w transakcjach handlowych liczonych za okres od dnia 23 czerwca 2020 roku (tj. od dnia doręczenia pozwanemu odpisu tejże faktury, z.p.o. – k. 54 akt).

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanego jakoby powód domagał się należności za mniejsze pomieszczenie 4 razy wystawiając 4 faktury za miesiąc wrzesień, to zarzut ten nie jest zasadny. W istocie powód wystawił za najem „mniejszego pomieszczenia” cztery faktury we wrześniu 2019 roku, jednakże umknęło uwadze pozwanego, że dotyczą one innych okresów – miesiąca czerwca, lipca, sierpnia i września 2019 roku. Nie jest więc tak, że powód domaga się czynszu najmu za wrzesień czterokrotnie, lecz za cztery odrębne okresy (miesiące) najmu, a jednocześnie pozwany nie wykazał, że czynsz najmu za „mniejsze pomieszczenie” należny za miesiące czerwiec, lipiec, sierpień i wrzesień 2019 roku uregulował, nie kwestionował on bowiem korzystania w tym czasie z przedmiotu najmu. Bez znaczenia pozostaje więc – dla obowiązku pozwanego dotyczącego uregulowania czynszu najmu – okoliczność, że faktury zostały wystawione za te okresy w jednym miesiącu, obowiązek zapłaty czynszu najmu nie był bowiem związany z wystawieniem faktury, która ma jedynie charakter dokumentu rozliczeniowego. Obowiązek ten zaś wynikał dla pozwanego z mocy samej zawartej przez niego umowy i to na podstawie tychże postanowień pozwany miał obowiązek uiszczenia powodowi czynszu najmu za miesiące czerwca, lipca, sierpnia i września 2019 roku. Pozwany zaś na tę okoliczność nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu nie przecząc jednocześnie, że w tym czasie z przedmiotu najmu korzystał.

Mając zatem na względzie powyższe rozważania, na podstawie art. 659 k.c. w zw. z art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 935 ze zmianami) w zw. z art. 482 k.c. Sąd uznając żądanie powoda za zasadne w przeważającej części, zasądził od pozwanego J. M. na rzecz powoda(...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4 163,38 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1 520,39 złotych za okres od dnia 16 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 116,94 złotych za okres od dnia 05 listopada 2019 roku do dnia zapłaty, ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty, ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty

505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty, ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 505,21 złotych za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia zapłaty, ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 505,21 złotych za okres od dnia 23 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty, ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 505,21 złotych za okres od dnia 16 października 2019 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu – co do rodzaju odsetek ustawowych żądanych od kwoty 116,94 złotych (odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych) oraz co do okresu żądanych odsetek od tej kwoty (za okres od dnia 25 czerwca 2019 roku do dnia 04 listopada 2019 roku) i od kwoty 505,21 złotych (za okres od dnia 16 września 2019 roku do dnia 22 czerwca 2020 roku) – z przyczyn wskazanych w powyższej części uzasadnienia za niezasadne, Sąd orzekł jak w punkcie drugim wyroku oddając powództwo w tej części na podstawie powyższych przepisów w zw. z art. 6 k.c. stosowanym a contrario.

Odnośnie kosztów procesu, to Sąd zważył, iż przepis art. 98 § 1 k.p.c. statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Przepis art. 100 k.p.c. wskazuje natomiast, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Niewątpliwie w niniejszej sprawie wskazać należy, że powód przegrał sprawę jedynie w nieznaczej części żądania, tj. jedynie odnośnie oddalonego w części żądania w zakresie należności odsetkowej. W tej sytuacji w ocenie Sądu całością kosztów procesu należało zatem obciążyć pozwanego, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 punkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami) zasądzając od niego na rzecz powoda kwotę 970 złotych tytułem zwrotu: kosztów zastępstwa procesowego (900 złotych), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 złotych) i opłaty sądowej od pozwu (53 złotych).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)
5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 11 maja 2021 roku